

نوووسینی بییره وهری و خوژینامه (ئوتویایوگرافی)، له میژ ساله له ناو ئیمه ی کوردیشدا سهرنجی دراوه تی، توحفه تولوردینی وهفایی که بهشی له بییره وهریبه کانی سهردهمی میانسالی و پیری خوی تیدایه و له ناخوئوئوخی سهدی نۆزدهمدا به فارسی نووسراوه، یه کی له کۆنترین نمونه کانی ئەم چهشنه نووسینه یه. له سهدی بیسته مدا که زمانی کوردی، وهک زمانی نووسین به شیوه یه کی ههراو دیتسه کایه وه، هه ندی له ئەدیپ و سیاسیکاره کانی کورد وهک عه بدوللا زیوه، پیره میترد، ئەحمده تهقی و ره فیق حیلمی، بییره وهری و خوژینامه به کوردی ده نووسن، له چه ند ده یه ی رابوردوودا ئەم کاره به شیوه یه کی ریژه یی پهره ی سهندووه و ژماره ی بییره وهری و خوژینامه، تا ئەندازه یه ک زیاتر بووه، هه ندی له م به ره مانه که نووسه ره کانیان به ناوبانگن، زۆتر دهنگیان داوه ته وه، ته نانه ت ده مه قاله یان لی که وتوه ته وه، بو نمونه چیشتی مجبوری ماموستا هه ژار که پتر له بیست سال له مه وه ره چاپ کراوه، هیشتا قسه ی لی ده کری و ره خنه ی توندی لی ده گیری.

گرفتتی خوینهر له گهل ئەم جوړه به ره مانه دا ئەوه یه که ناتوانی دلنیا بی له و رووداوه ی نووسه ر بو ی ده گیری ته وه، یان ئەو وینه یه ی له رواله ت و ئاکاری فلان که سه ی ده یکی شی، تا چ راده یه ک له ته ک راستی و واقیعه ا ری ده که وی، مه سه له ته نیا ئەوه نییه که نووسه ره له وانیه له گپرانه وه ی هه ندی رووداودا به زانینه وه درۆی کردی، یان به ئانقه ست وینه یه کی دزیوی له هه ندی که س خسته بیته به رچاوی ئیمه، وا هه یه نووسه ری بییره وهری، یان خوژینامه، مرۆقیکی راست و به ویزدان بی، به لام

تیبینییه ک بو خویندنه وه ی بییره وهری و خوژینامه

عه زیز نالی
(بوکان)

پیره مئیرد

خویندوو یانه ته وه، ئە گینا مه به ستم هه موو بیره وه درى و خوژینامه یه که، جا هى نوووسه رى تکی خه باتکار و خاوهن هه لوتیستی وهک هه ژار بى، یان هى عارف و موریدیکی وهک وه فایى، یان هى ئە دیب و ره خنه گریکی وهک مه سعوود محمه د، یان سیاسیکاریکی وهک نه وشیروان مسته فا، بیره وه درى، یان خوژینامه ئە گه ره له رووداویکی میژوویى بدوی، خوینهر و ره خنه گر ده توانن بو هه لسه نگاندنى پله ی راستیى گىرانه وه که، سه رى سه رچاوه گه لى جى متمانه ی میژوویى بدن، به لام ئە گه ره رووداویکی نامیژوویى بگىرتته وه، له وانیه شاهه دمان ته نیا نووسه رى بیره وه درى، یان خوژینامه که بى، بو شتى له م باهه ته، به داخه وه، نامرازىکی وامان به دهسته وه نییه که راست و ناراستمان بو لیک بکاته وه، جا بو به وه ختى ئەم چه شنه نووسراوانه ده خوینینه وه، هه میسه ده بی له بیرمان بى که جى متمانه بیان رپژه ییه .

(لوویس بوونویل ۱۹۰۰ - ۱۹۸۳) سینه ماکارى سوریا لستى سپانیایی، ژینامه ی خو ی به باسى ئەو مه ترسییانه ده ست پى ده کا که له حافیزه ی مرۆف خه فتاون و به هینانه وه ی چه ند نمونه یه ک له یاده کانی خو ی بو خوینهرى روون ده کاته وه که ئەو شتانه ی ده یانگىرتته وه، حوکم نییه هه موویان راست بن، وام به بیردا هات ئە گه ره خوینهرى کورد ئەم باسه بخوینیتته وه، رهنگى بو خویندنه وه ی بیره وه درى و خوژینامه ی کوردی، به کارى بى و بتوانى به ورپاییه کی زیاتره وه ده ست بو ئەم چه شنه به ره هه مانه به رى.

ئەم نووسینه کورته وا له ژیره وه ده ی خویننه وه، فه سللى یه که مى کتیبى "دوا هه ناسه م" ه که خوژینامه ی ئەم فیلمسازه ناوداره یه و من له رووی چاپى سییه مى وه رگىرانه ئینگلیزییه که ی کردوومه به کوردی، هه ولّم داوه ئەوه نده ی زمانى کوردی بوام ده دا مانا به مانا وه رى گىریم، چه ند وشه یه کی فارسى و عه ره بىم به کار هیناوه که ئومید ه وارم خوینهرانى هۆگرى "کوردی په تى" لىم تووره نه بن؛ ده کرا له جى ئەم وشانه، وشه ی ره سه ن به لام ناده قیق دابنیم، وه لى ته ماشام کرد وه رگىرانی باسیکی ئاوا ورد که له راست و هه له ده دوی، وشه ی ناده قیق هه لئاگرى، ئەوه نده ی من بزانه، ئیمه له زمانى کوردیدا هاوتای له بار و پر به پیستمان بو حافیزه / زاگیره (memory) و ته سه ور (imagination) و ناخودئاگا

حافیزه ی مرۆف - به تایبه تى مرۆفى به سالاجوو - چه نده جىگه ی باوه ره؟

مامۆستا هه ژار له پيشه کی خوژینامه که یدا ده نووسى: " لىم روونه له هه زار شت که به سه رم ها تووه، سه تم له بىر نه ماوه!" که وابوو ناراسته وخو به خوینهر ده لى ئەوه ته واوی حه قیقه ت نییه، که چى هىچ گومانى له راست بوونى ئەو شتانه ی ده یانگىرتته وه، نییه و ده لى: "... به لام ده زانم ئەوى نووسیومه، یان دیومه، یان له خوّم قه وماوه، یان له ده مى براده رانى هاوسه فه رم قووستوته وه." دیاره بو ئەو شتانه ی له ده مى براده رانى قووستوته وه، به زورى و توویه تى "وه بال به ئەستوى خو ی" یانى ئە گه ره ئەم قسه یه ناراست بى، من خه تابار نیم. ئیستا پرسیار ئەمه یه، ئایا حافیزه ی مامۆستا هه ژار هىچ یادىکی ده سکارى نه کردووه؟ ئایا خه ون و خه یال و ئاره زوو له گه ل هه ندى له یاده کانی تیکه لاو نه بوون؟ قسه ی براده ره هاوسه فه ره کان چى؟ ئە گه ره راست نه بن، کى به رپرسى ئابروو بردنى ئەم و ئەوه؟ ئاخو ئەو که سه ی ئەم قسانه ی له ده مى براده ره هاوسه فه ره کان قووستوته وه و له ژینامه ی خویدا توامارى کردووه، هىچى له سه ر نییه؟ من کتیبى چىشتى مجبورم بو به نمونه هیناوه، چونکه زور به ناویانگه و زۆریه ی خوینهرانى کورد،

(the unconscious) و نيسبى (relative) نيبه .

۲

حافيزه

(فهللى يه كه مى دوا هه ناسه م، خوژنامهى لويىس

بوونويل)

دايكم له ده سالى دوايى ژيانيدا، ورده ورده حافيزهى له دهست چوو، له شارى ساراگوسا له گه ل براكانم ده ژيا، كاتى دهچوم سهرم ددها، دهمدى چون گوڤار دهخوينيتهوه: په رپه كانى زور به سهرنجه وه هه لده دايه وه، يهك به يهك، له سهره تاوه تا دوايى، كاتى ته واوى ده كرد، گوڤاره كه م له دهستى وهرده گرت و نه و جا ده مدياوه، چى بگردايه باش بوو؟ مللى دنايه وه له هه لده دايه وه، نهرم نهرم، په ر به په ر.

دايكم به جهسته زور ساغ بوو، زوريش له چاو ته مهنى به گورد بوو، به لام له دواييدا منداله كانى خوځى نه دهناسييه وه، نه يده زانى ئيمه كين، يان خوځى كتيه! دهچوممه هژده كه ي، ماچم ده كرد و تاويك له لاي داده نيستم، جارى وا بوو له هژده كه ده هاتمه ده رى، پاشان ده گه رامه وه ژوورى، به هه مان بزوى جارى يه كه موه، به خيهره اتنى ده كردم و ده يگوت فهرموو دانيشه - وهك يه كه م جار بى چاوى به من كه وتبى، ناوى منى له بىر نه ما بوو.

نه و سهرده مه كه له ساراگوسا مندالتيكى قوتابى بووم، ناوى هه موو پاشا "قيزى گات" هه كانى سپانيا و مه لبه نده كان و ژماره ي دانيشتووانى هه موو ولايتيكي نه وروپام له بهر بوو، راستييه كه ي خه زينه يه كي زانيار يگه لى بى كه لك بووم، نه م هونه ره تووتى ناساييه بوو بوو به سهرچاوه ي گه لى گالته و جه فهنگ، نه و مندالانه ي له م هونه رده دا زيرك بوون، ناويان نرابوو "له بهر كه ر"، منيش نه گهرچى خوځم له بهر كه رتيكى هه لكه وته بووم، به چاوى سووك دهمروانييه كارى تاوا بى تام.

ئىستا، هه لبه ته، هينده به بىزارى ته ماشاى ناكم، زه مان راده بوورى و ئيمه سهرنج ناده ينى كه نه و هه موو ياده مان ناو ته سهر يهك و خوځمان نه مانزانيوه، تا له پرتيكا، روتيك، ناوى دؤستتيكى باش، يان خرميكممان نايه ته وه بىر، سووك و ناسان، له قيسى

چوه؛ له بىرمان چوه ته وه. بيهووده، به توورپه ي، زورى له خوځمان ده كه ين تا وشه يه كي ناساييمان بيته وه ياد، له سهر زارمانه، به لام واوه تر نايه .

كاتى نه مه رپو ددها، هه لهى تريشى به دوا دى و ته نيا نه وسا تبه ده گه ين و پييده زانين كه حافيزه چنده گرينگه، نه م جوړه فهرامؤشيه هه وه ل جار نه و كاته به سهر من هات كه له هه فتا سالى نزيك بوومه وه، به فهرامؤش كردنى ناوگه لى تايبه تى و رابوردوى نزيك دهستى پى كرد. نه رى چه خماخه كم له كووى دانا؟ (خو پينج ده قيقه له مه ويه ر به دهستمه وه بوو!) نه رى وهختى نه م قسه يه م دهست پى كرد، پتوه بووم بلتيم چى؟ زور زوو فهرامؤشيه كه ده ته نيته وه و نه و شتانه ش ده گرتيه وه كه وا چهند مانگ، يان چهند سال له مه ويه ر روويان داوه، ناوى نه و هو تيله ي كه به هارى سالى ۱۹۸۰ لىي ميوان بووم، ناوى نه و كتيبه ي شه ش مانگ له وه پيش خو تيندمه وه و زورم پى خو ش بوو، ههر سهر دپنم و ده به م، به لام هيج فايده ي نيه، ههر نه وه م له دهست دى چاوه رپى بم فهرامؤشيه يه كه جاريه كه په يدا بى، نه وه ي وا هه موو ژيانى مرؤف ده سرپته وه، وهك چون هى دايكى سرپه وه.

هه تا ئيره نه مه هيشتووه نه و تاريكييه يه كه جاريه توخوونم بكه وى، له رابوردوى دوورى خوځ، هيشتا ده توانم گه لى ناو و روخسار هه لگوازم؛ كاتى يه كيانيشم له بىر ده چيته وه، خو شلوئى ناكم، ده زانم درهنگ، يان زوو به هوى يه كي له وان ديارده گه لى ناخودناگا، سهر هه لده داته وه، له سه رتيكى تره وه، كاتى رووداويكى نه م دوايانه، يان ناوى كه سى كه له ماوه ي چهند مانگى رابوردودا ديومه، يان ناوى شتيكى ناسايى، نايه ته وه بىرم، ده ربايهك نيگه ران ده بم، وا ههست ده كه م ته واوى كه سايه تيم له به ريهك هه لوه شاهه؛ ليم ده بى به مه راقى؛ ناتوانم بىر له هيجى تر بكه موه، به لام نه و هه موو ته قه للا و رقه، هيجى لى شين نابى، بلتيم خه ريك بم به ته واوى پاك موه؟ نه وه كه مرؤف ناچار بى بو وه سفى "ميز" ئيستيعاره يهك بدؤزپته وه، ههستيكي به سامه، به لام من دلخوشى خوځ به و راستييه ده ده موه كه شتيكى خراپتر هه يه - زيندوو بى و خو ت نه ناساييه وه، ئيتر نه زانى كتي.

ده بى حافيزه ته دهست به پاك بوونه وه بكا، هه رنه بى ده بى رپزه رپزه و پارچه پارچه پاك بيته وه، تا بزانى نه وه

حافیزه به که ژبانی ئیمه ی لئ پیک هاتوو. ژبان بئ حافیزه ههر ژبان نییه، وهک چۆن هۆش بئ دهرفته تی دهربرین، هۆشی راسته قینه نییه، حافیزه ی ئیمه یه کپارچه بیمانه، ئاوه زمانه، ههستمانه، ته نانهت کرده ومانه، به بئ ئه و ئیمه هیچ نین.

دیمه نی فیلمیک دینمه بهر چاو (وهک زۆر جار وام کردوو) که له و دیمه نه دا کابرایهک ده به وئ نه قللیک بۆ برادره تیگ بگیتیتته وه، به لام له چوار وشه، یه کیانی له بیر ده چیتته وه، وشه ی ساده ی وهک "ماشین"، یان "خه یابان" یان "پۆلیس". کابرا منگه منگ ده کا، راده مینئ، ده ست راده وه شینئ، هه ول ددها هه رنه بئ هاوتا بۆ وشه له بیر کراوه کان بدۆزیتته وه! ئاخیری، برادره که تووره ده بئ و زلله یه کی لئ ددها و ده پروا، جاری وایشه بۆ ئه وه ی ترسی خۆم پره وینمه وه، ده سته و داوینئ گالته ده بم و نه قللی کابرایهک ده گپرمه وه که ده چئ بۆ لای دوکتۆری ده رووناس و ده لئ شتم له بیر ده چنه وه، دوکتۆر چه ند پرسیری ئاسایی لئ ده کا، ئه و جا ده لئ: "ده ی، شتی چۆنت له بیر ده چنه وه؟" کابرا ده لئ: "شتی چم له بیر ده چنه وه؟"

حافیزه ئه گه رچی هه مه کاره یه و زۆر پتویسته، به لام یه کجار ناسکیشه. مه ترسی له هه موو شوینئ هه یه، نه ک ههر له لایه ن دوژمنه نه ریتیییه که ی، یانی فه رامۆشکار بییه وه، به لکو له لایه ن یادی ناراستی شه وه، وهک یادی زه ماوه ندی پۆل نیزان له ده یه ی ۱۹۳۰ د که تا ئیستا چه ند جارم گپراوه ته وه، کلئسای "سه ن ژیرمه ن دئ پری" که زه ماوه نده که له وئ گیرا، زۆر به روونی دیتته بهرچاوی یادم، ئاپۆره ی میوانه کان که خۆشم له ناویاندام، میحراب، قه شه - ته نانهت ژان پۆل سارتر که بووه به برازاوا، ئه وانه هه موو ده بینم، پاشان له ناکاوا رۆژیک له رۆژانی پاره که به خۆم گوت: "کوره شتی وا نابئ! پۆل نیزان، مارکسیستیکی شه رانی، ژنه که شی کچی بنه ماله یه کی بی دین، قهت ناشئ له کلئسا زه ماوه ندیان کردبئ! به هیچ کلۆجئ ناچیتته عه قلته وه! یانی من ئه م قسه به م هه لبه ستوو؟ بلئیی له گه ل زه ماوه ندیکی تر تیکه لم کردبئ؟ ئاخۆ کلئسایه کی که پتی ده زانم و دیومه، هیناومه له چیرۆکیکم متوربه م کردوو که وا دۆستیگ بۆی گپراومه ته وه؟" ئیستاش بۆم ساغ نه بۆته وه حه قیقهت چی بووه، یان من چیم به سه ر

هیناوه، ته سه وری ئیمه و خه ونه کانی ئیمه، هه میشه و دايم یاده کامان داگیر ده که ن؛ جا چونکه زۆر ئاماده ی خه یالمان به راست بزانی، وامان لئ دئ بهرگی راست بکه یه بهر درۆ، هه لبه ته خه یال و واقیع به ئه ندازه ی یه ک هی تاکه که سن و به ئه ندازه ی یه ک هه ست پئ ده کرتین، ده جا تیکه ل کردنیان ته نیا به شتیه ی نیسی گرینگه.

وهک چۆن ریتیواری ناو رۆمانیکی پیکاریسک به ئه فسوونی شتیکی چاوه پروانی نه کراو، یانی چیرۆکه پیتشبینی نه کراوه که، له ریکه کلا ده بئ، منیش له م نیوه - خۆژینامه یه دا، زۆر جار له مه به ست لا ده دم، به م حاله شه وه سه ره رای وریا بوونم، بئ گومان یاده ناراسته کان ههر ماون، به لام هه ره ک پیتشتر وتم، ئه مه شتیکی زۆر گرینگ نییه، من ئامیژه نیکم له هه له و گومان و هه روا بیتته وه دلنیایی، چونکه میژوونوسیش نیم، یادداشت و دایره توله عاریف و شتی وام به ده ست وه نه بووه، له گه ل ئه وه شدا ئه و وینه یه ی کبشاومه، ته واو خۆم - به هه موو راشکاوییه کانه وه، دوو دلئیه کانه وه، دووپاته کردنه وه و هه له کانه وه، به هه موو راستییه کان و درۆ کانه وه، ئاوا یه حافیزه ی من.

سه رچاوه ی ته رجه مه که:

Bunuel, L. (1987). *My Last Breath* (3rd ed.). (A. Israel, Trans.) Glasgow: Flamingo.